t Verhoal van opa Mollebone: De dreum

Der was ais n jonkie dat geern dreumen wol, mor nait dreumen kon. Hai sluip en meer niks... En Wiert was kwoad. Nait gewoon kwoad, mor slim kwoad...

En nou was Wiert joareg.
Midden in de keuken ston n kertonnen deuze. En midden in dij kertonnen deuze lag n lutje hondje. Hailmoal in n knoedeltje op n dikke waarme scheuveltruie. Hai leek wel n kloune braaigoaren, zo zachte en zo rond. Swaart en wit en klaaine spikkeltjes broen bie zien neuze. Wiert aaide zien hondje. Vanmörgen hail vroug haar pa Trixie zo mor noast hom op zien kuzzen hinlegd. Hupsakee, doar lag e.
Nou ston dat lutje hondje in de keuken. In zien kertonnen deuze. Hai sluip. En hai snurkde n beetje.
“Laif, hè?” zee Wiert.
“Hartstikke laif,” zee zien vrundje Bennie. “Hou hait e?”
“Trixie,” zee Wiert.
“Acht uur,” zee moeke. “Noar schoule. Dien tromme nait vergeten.”
Ze aaiden Trixie nog even over de kop. En Trixie wummelde mit zien lutje swienesteertje.
“Goud oppazen, Trixie, hè,” zee Wiert en dou gingen ze vot.
“Wat zit ter in dij tromme?” vruig Bennie. “Loat ais zain.”
Wiert dee de tromme open... mmm... blokkies keze mit siepeltjes derop mit rood-wit-blaauwe vlaggies. Doar mog e op traktaaiern.
“Lekker,” zee Bennie. “Dou mie aine.”
“Pak mor aine,” zee Wiert.
Ze wazzen even stiekom mit heur baaident aan t smikkeln.

Snommedags kwammen opa en oma op veziede.
Oma gaf Wiert n pepiertje van tien gulden.
“Hoihoi! Dankjewel, oma. Doar koop ik lego veur. Of eh... n vaarfdeuze of eh... n mondörgel.
“Moust mor kieken,” zee oma.
Opa gaf Wiert n kopstubber zunder stok.
“n Kopstubber?” stutterde Wiert.
“Onder de dekens leggen. Din zelst wat beleven!”
“k Zel wel gek wezen,” foeterde Wiert.
Pa en moe en oma mozzen der haard om laggen. Opa lagde nait. Opa gaf hom n knipogie.

Trixie mog bie hom sloapen. In zien kertonnen deuze noast berre. En wat zol e mit opa zien kopstubber doun? Zol Bennie hom nait uutlaggen? Wat kon hom t ook verschelen! Wiert sluig dekberre op en schoof de kopstubber hailmoal noar t voutenendje. Ziezo, dij lag. Binnen twij tellen lag e zulf ook in zien waarme nussie. Hai kneep zien ogen stief dichte. Ze wollen aiglieks nog aal open blieven.
Wacht... schoapen tellen... Of n swaart schoap zuiken tussen n haile bulde witten of eh... t alfabet achtersteveuren opzeggen... Of n nije mop opbedinken veur Bennie... Wiert gapde veurzichies... Hai schoof wat noar ondern tou en visde de kopstubber mit zien blode vouten noar zok tou.
“Auwe!” ruip e, “wat prikt dat aan mien tonen. Net n swieniegel.”
Wiert gapde weer... hè,hè... Hai was... Hai zol... Hai...
Wiert sluip...

Achteraan in d'toene ston n hege. En bie dij hege ston n swieniegel. Wat n prachtege swieniegel was dat, zwaart mit wit... en n broen neusie...

"Moi, Wiert," zee de swieniegel. "Ik bin Sammelakkie."

Dij swieniegel kon proaten! t Was ook ja n hail biezundere swieniegel.

n Swaart-widde swieniegel mit n broen neusie. Net as Trixie...

"Wie goan noar de swieniegelkeunk," zee sammelakkie. "Hai woont op n hail schier stee onder d'hege."

Wiert luip mit Sammelakkie mit deur de nacht. Gelokkeg scheen de moane mit volle wangen. In n prachtege daibe koele, onder n ofdakkie van hegebloaren, zat de swieniegelkeunk op zien kertonnen deuze-troon, doar mit grode letters Caballero op ston. De keunk haar n zwierege cape van dreuge beukebloaren om. En t doppie van n colavlezze druig e as krountje.

De keunegin zat noast hom en huil zien pootje vaste. Ze zag der schitternd uut in heur klaidje van spinnewebdroaden. En wat haar ze n nuver snoetje... En wat glanzend hoar! Wiert mos der aalweg noar kieken. n Swieniegeltje mit zoks mooi hoar en zo'n nuver snoetje...

In n halve boge om de keunk en de keunegin tou ston n riege swieniegels in kleurege pakkies.

"Moi, keunk," zee Sammelakkie.

"Ook goidag," zee de keunk. "Is dat Wiert?"

"Joa, keunk, dij is t. Hai het nog nooit gain swieniegelkeunk zain."

"Hier zit ter aine." De swieniegelkeunk wees op zok zulf. "Kom ais bie mie, Wiert."

"Tou mor, Wiert," zee Sammelakkie zachies en hai gaf hom n stötje in de rogge. "Tou mor." En hai gaf hom nog n stiever stötje.

Wiert ging mit klaaine stappies noar de keunk tou.

"Gefeliciteerd mit dien verjoardag," zee de keunk. "Mor dink derom, dien Trixie mag ons nait opjoagen! Doar bin wie swieniegels slim bange veur."

"Dat zel ik tegen hom zeggen, laive keunk," zee Wiert. "Mor ik mout hom eerst nog luustern leren. Trixie is nog mor n klaain hondje."

"Dat is zo. Mor wie reken op die. Want aal ons stiekels goan liek overinde stoan as wie zo'n blavvend daaier achter ons aan kriegen. Zo, en nou wil wie ons eerst traktaaiern loaten."

De keunk klapde in zien pootjes en doar kwammen vief swieniegeltjes aanrunnen. Ze konden goud zain, want ze haren aalmoal n brille op. Net zonent as Bennie haar. Ze druigen golden schoaltjes mit keze en siepeltjes, versierd mit vlaggies.

"Feest!" ruip de keunk en hai pakde t eerstes wat van n schoaltje. "Bin je bliede?"

"Joa, keunk, wie binnen bliede," ruipen ale swieniegeltjes. En Wiert ruip t ook, want hai was ook bliede.

De keunegin pakde wat en ale aandere swieniegeltjes en Wiert ook. Hap! en vot wazzen dij lekkere smikkelsmakjes. Allaine Wiert zien siepeltje rolde achter de troon. Mor dat zag gelokkeg gainaine...

Klap-klap-klap! En weer kwammen de swieniegeltjes der mit heur golden schoaltjes aanrunnen. Schoaltjes mit bekertjes prik.

"Rozebladprik," zee de keunegin. "Zulf moakt. Heerlek. Pruif mor."

Wiert dronk zien bekertje in ainmoal leeg. Hai haar vot nog wel aine lust, zo lekker was dij rozebladprik!

"En nou," zee de keunk defteg. "zel ik Wiert tot ridder in de swieniegelorde sloagen!"

"Sloagen?" schrok Wiert.

Mor de swieniegelkeunk ging stoan. Zien zwiereg cape van dreuge beukebloaren golfde knisterd van zien scholders tot aan de grond.

Veur de daarde moal klapde de keunk. En doar kwam Sammelakkie aan. Op n flewailen kuzzentje lag n golden medallie aan n rood zieden lint. De keunk hong hom om Wiert zien nekke.

"Dij hangt!" En hai gaf hom mit zien handstok n bats op de scholder. "Meziek!"

Dou was der meziek in de koele onder de hege. Meziek, zo vrolek, je mozzen wel dansen of je wollen of nait. En je mozzen wel zingen of je wollen of nait. De keunk zong de twijde stem en, ook al was t n beetje vaals, t heurde prachteg. Swieniegels speulden op luziversdeusies mit rekkertjes derom. Ze sluigen op trommechies van holle kestanjes en ze bluizen op grasspieren. Sammelakkie sluig de moat op n glimmende ekkel. Feest! Feest! En Wiert mog mit de keunegin dansen.

Inains was t feest oflopen en hupsakee, doar ston Wiert achter in d'toene bie d'hege. t Was routduuster, de moane was vot en de steerns en Sammelakkie ook. Wiert begunde te runnen en te runnen en... o wee, doar strompelde hai over n dikke kertonnen deuze mit Caballero derop en... bamsie! Doar lag e!

“Auwe!” ruip Wiert. “Au! Mien neuze!

“Hai wuir wakker en... lag noast zien berre... mit zien neuze in de kopstubber. En lutje Trixie keek over de raande van zien deuze... t Leek net of e n beetje lagde...

'En wel t nait leuven wil,' zee opa Mollebone, 'dij mag mörgen pankouk bakken. Weltrusten.'

Auteur: Gré van der Veen

Inspreker: Geesjen Doddema